

Peer Gynt op Stille Zaterdag

onder leiding van Reinout Godschalk.

Stil was het in het geheel niet in de Jasmijnstraat waar de koffie met toebehoren wachtte op de musici, want muzikanten horen bij de kermis, zei mijn moeder altijd.

“Ik hoop dat je veel geoefend hebt, want ik heb het niet.”

Staat Reinout al in de zaal. Door de muzikale mand vallen, noemen ze dat.

“Vandaag ga ik de bekende puntjes zetten. Ik wil een groot totaal maken.”

“Laten we beginnen met luisterend spelen.”

“Wie speelt hier door. Hier speelt altijd iemand door. “

“Ik zie niemand met een rood hoofd. Dat komt nog wel.”

“Speel even niet mee. Alleen in je hoofd en op je gevoel zonder instrument.”

“Dit moet je duizend keer gedaan hebben, dan lukt het.”

“Ik vind het heel lief klinken maar het klopt voor geen meter.”

“Bij Fine stoppen anders kost je dat een rondje.”

En tegen een doorspeler: “Er zijn altijd van die fantoomspelers.”

Dat zijn zo de beginzinnen waar we als orkest toch een heel eind mee moeten komen.

De dirigent geeft aan dat hij voorlopig niet meer terugkomt dus ziet hij af van oneindige herhalingen. En oefenen thuis hoeft ook niet meer.

We storten ons op de Morgenstimmung met verraderlijke muzikale zonsopgangen.

“Niet zo snel daar, niet zo snel. Waarom zo snel?”

“Dan zijn we er ook snel vanaf.”

“Je mag wel iets anders spelen dan er staat, maar dat moet je wel van te voren melden.

Dan weet ik het ook.”

“Als je zo speelt, hoef je niet eens naar mij te kijken.”

Beschouwen wij dit als een compliment, want de dirigent had gehoord dat hij ook af en toe van zijn goedkeuring blijk moet geven, wat hij ook doet:

“Geweldig toch. Kan zo op de website.”

Nou weet je natuurlijk nooit of dat eventueel misschien wel sarcastisch bedoeld zou kunnen zijn.

“Heel goed, heel goed. Ik mis nog één ding: het tempo.”

“Keigoed, maar wel opletten.”

“Welke maat zijn we eigenlijk. Ik kon het niet echt horen.”

De zon is intussen opgekomen en Anitra kan gaan dansen.

“Een puntje boven de noot, hadden we het daar de vorige keer ook niet over, heeft nog andere betekenissen, namelijk lief, luchtig, zacht en los en zeker niet afgebeten kort.

Onthoud dat voor de rest van je leven.”

De klarinetten hebben het gedaan.

“...dat hoor je niet als de klarinetten zoveel herrie maken” met de goedmaker erachter aan: “Ik heb het idee dat de klarinetten zich inhouden ten gunste van de violen.”

“In deze dans moet ik de klachten en het smachten horen.”

“Heb ik daar schrijffouten gemaakt? Nee? Dan ook de goede noten spelen.”

“Ik had niet de verwachting dat het moeilijke noten waren.”

“Uiteindelijk komen we allemaal bij de laatste noot aan en meestal tegelijk.”

“Lekker stuk toch die Anitra.”

Dan wordt het vanzelf pauze.

Met hardgekookte eieren in gepaste kleuren want het is tenslotte bijna Pasen.

We gaan ertegenaan. Even stemmen, wordt er opgemerkt wat een wanhopig gezicht van de dirigent oplevert.

“Geef maar een a” tegen de piano.”

Voor meerdere interpretaties vatbaar want het kan een gemiddelde a, een huismuziek-a of een Samuze-a. zijn. Dus dat stemmen houdt niet over.

Hartverscheurend en bloedstollend moet het Solveigh’s lied klinken, wat natuurlijk niet al te letterlijk genomen moet worden.

“Opgelet. Bij mij staat El Segno. Bij jullie ook?”

“Hee, daarachteraan, hebben wij wat aan jullie gesprek?”

Je begrijpt dat er geen woord meer uitkwam.

“Wat ik zo jammer vind, is dat het einde mislukt.”

“Doorspelend in de rust noemen we van nu af aan versiering.”

“Als je niet meespeelt luister dan. Ik luister altijd. Daarom is mijn vak zo leuk.”

De laatste drie kwartier mag alles achter mekaar.

De klarinetten klinken af en toe zo ijl als de hemel.

Het orkest wordt stil van zichzelf.

Na twee dagen oefenen lijkt wat er gedaan wordt ook meer op echt spelen met de dirigent als inspiratiebron, de transpiratie niet vergetend. De professionele leader van de band die in zijn hart altijd een amateur blijft, een echte liefhebber.

En laat ik nou helemaal vergeten zijn dat ik het eigenlijk niet kon.

Inge Gorris.

Bilthoven, 19 april 2014.